

Pere Codina, encara director del Teatre Municipal, entre l'alcalde i el regidor de Cultura, en una foto de l'estiu passat.

El Teatre Municipal de Girona, en una cruïlla

És molt vell allò de «la funció crea l'òrgan». Però resulta que, a vegades, els fets són a l'inrevés. És a dir: que és l'existència de l'òrgan el que crea —o obliga a crear— la funció.

M'afanyo a dir que això és el que s'esdevé amb el Teatre Municipal de Girona. Si l'Ajuntament gironí no tingués la sort-desgràcia de ser el propietari d'un dels edificis més importants d'aquestes terres per fer-hi teatre, a més de tenir-lo encabit dintre de l'àmbit de la pròpia *casa de la vila*, és ben segur que es preocuparia molt menys del que pot ser la vida teatral de la Ciutat. Donaria alguna subvenció, qualque patrocini, participaria en projectes d'altres promotors... i passa'm a buscar!

Però, és clar, malauradament, a Girona el Teatre és de l'Ajuntament, i

existeix físicament a *la casa*, al cor mateix de la ciutat vella. El Consistori no pot fer altra cosa —modus a tenir— que dedicar-hi una atenció especial.

La gestió d'aquest teatre ha passat per innumbrables vicissituds. La més rocambolesca, quan la regia un funcionari que es deia Josep Cendra, i que era, a l'ensem, cap visible de la *Guardia de Franco* a Girona. Es podria omplir un llibre de les incidències d'aquella gestió, ja que si bé aquell home es cuidava realment de funcionament del teatre, els seus esquemes mentals i les seves fidelitats li feien protagonitzar veritables escàndols. Però era un temps en què tothom callava, i de tot això se'n sabia ben poc.

L'alcalde Sr. Ribot va ser el primer que va nomenar un autèntic director per al Teatre, en la persona de Pere Codina.

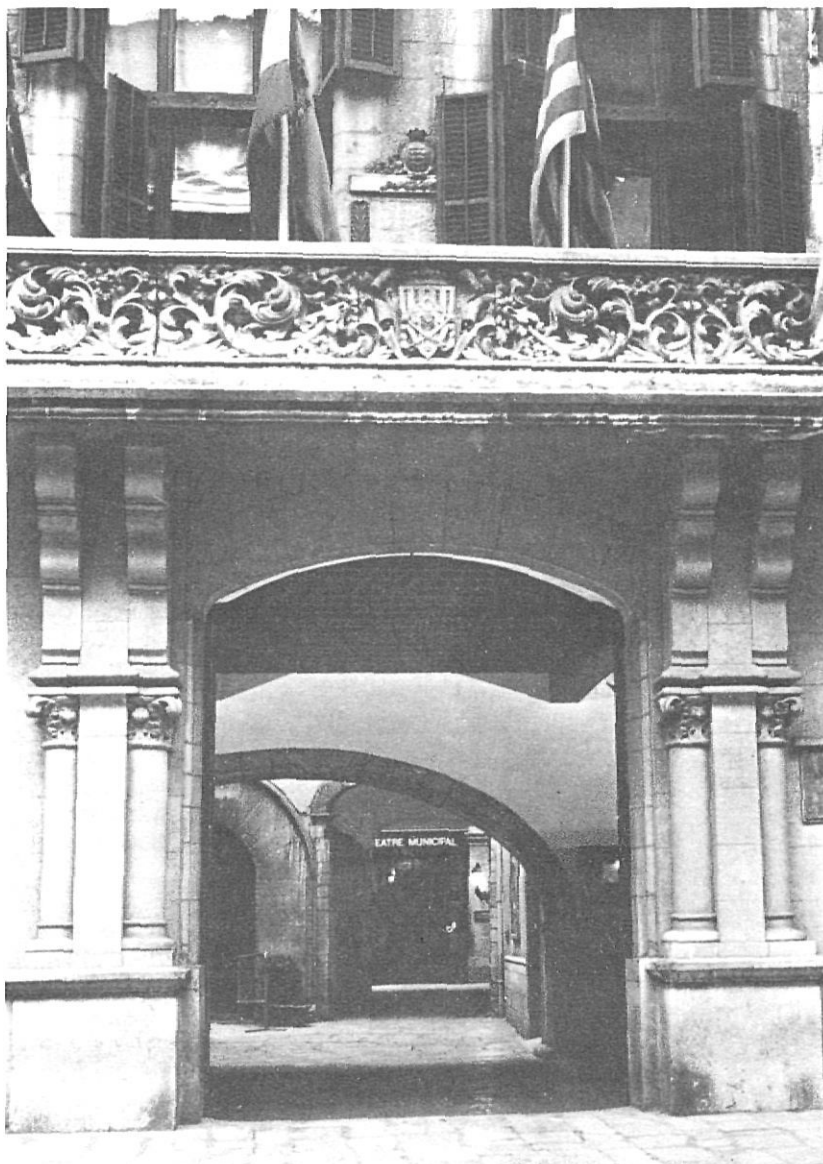
Durant més de deu anys, Codina ha regit el teatre amb entusiasme i una bona dosi d'improvització. Cal pensar que en l'art escènic sorgeixen les propostes més impensades, i les demandes més boges. La pell dels artistes, i les exigències d'un muntatge, poden resultar increïbles. Codina s'adaptava a tot i buscava solucions, dintre dels mitjans disponibles: des d'encarregar un pastís monumental (fet simuladament de les vísceres dels fills de Titus Andrònic), o la urgència de pintar de negre tot l'escenari (parets i portes incloses), o arrencar les butaques per tal de convertir la platea en escenari... res no ve de nou, en l'expressió actual — una mica esbojarrada — del teatre. Calia una dosi important d'adaptació a cada moment, i Codina la tenia.

Així i tot, últimament el nivell de públic va anar baixant, i Pere Codina va cessar com a director del Teatre Municipal, per raons que realment no conec a fons. Amb aquest fet, s'ha obert ara una nova etapa en aquesta llarga història teatral, que pot anar per bé o pot anar més malament.

L'Ajuntament de Girona s'ha de plantejar seriosament què vol i espera que sigui el Teatre Municipal. El primer pas és una definició clara i rotunda de la voluntat del Consistori. Sense això, no es va enlloc. Un teatre pot ser senzillament «un local adequat per a representar-hi espectacles», o pot ser un centre viu de les més diverses inquietuds escèniques, amb una dinàmica pròpia important. Entre una i altra definició, hi ha un ampli espai, que l'Ajuntament ha d'acotar i assenyalar clarament. Ja no val això d'anar fent... anar tirant... S'han de marcar unes fites. És una responsabilitat exclusiva del Consistori, que no pot defugir.

Val a dir que aquell edifici té greus mancances. És bonic, però molt poc adequat per treballar-hi. Falten espais, l'escenari és molt poc versàtil, i tècnicament antiquat, els vestuaris esquifits i ròncecs, i ocupats parcialment per qüestions alienes al Teatre, etc. Sembla que hi ha un projecte per a un remodelatge total d'aquest escenari i els seus serveis. Modestament opino que caldria consensuar aquest projecte amb la gent de teatre. Si no, pot ser un monstre que ningú parará, quan s'escometi definitivament.

Quant a la vida que s'hi pot donar, les possibilitats són grans, tot i que cal ser conscient que el públic ha fugit en una bona part dels teatres, si no és davant d'un esdeveniment molt espectacular. Però hi ha encara moltes guspíres, i l'ambient pot reanimar-se amb una programació acurada, amb produccions pròpies o recolzades, i amb

un bon ambient propici al fet teatral, vinculat a la nostra societat actual. El cert és que no val a fer l'orni: si els objectius són grans, els plans també en resulten. Si, en canvi, són migrats o inexistents, els plans deixen d'existir o es desinflen pel camí.

Les cartes són, ara, al damunt de l'escenari.

L'Ajuntament de Girona té la sort-desgràcia de tenir el Teatre Municipal encabit dintre de l'àmbit de la Casa de la Ciutat.

JOAN RIBAS